

V Praze dne 1. října 1936

H L A S

LIST PRO SEXUÁLNÍ REFORMU

číslo 1

ročník 3

Cena 2 Kč

OBSAH:

JUDr. Fr. Čeřovský: Mobilisace ducha.
Junius: Slovo k zákonodárcům, novinářům a veřejnosti
v ČSR.
Leon W., Berlín: Překvapení z Berlína.
Imrich Matyáš: Spomienka na Dr. M. Hirschfelda.
D.: Proč jsou homosex. trestáni.
Vojta Černý: Dočká se 750.000 občanů tohoto státu
své svobody?
Zapomenutý hlas.
Vojar: Legionáři
Kostky odevšad.

JUDr. Frant. Čeřovský:

Mobilisace ducha.

Nelze dnes zavírat oči před nezvratnou skutečností, že v nynějším chaosu politických a hospodářských poměrů žijeme na přelomu a přerodu světových názorů a ideí. Nejde jen o zápolení fyzických sil, ale je v pohybu i lidský duch ve všech složkách kulturního a duševního života. Zdá se, že se bude na dlouhou dobu rozhodovati o osudu lidstva jako celku i o osudu jednotlivců. V takové důležité době je třeba býti na stráži, až přijde rozhodný okamžik. Najde lidi takové, jakými budou a jak naň budou připraveni.

Jednou ze složek lidského snažení o smír rozbouraného a rozvražděného světa, je snaha o lepší budoucnost lidstva a štěstí člověka. Sem může se přiřaditi i snaha upravit už jedenkrát problém o ochranu sexuálních menšin a uvésti tyto snahy v soulad s vědeckými poznatky. Zdálo by se, že dnes jsou už tyto problémy dávno definitivně vyřešeny. Zatím však vidíme, že celkový chaos, z něhož se má zroditi nový svět, přivedl do stejného chaosu i staré vědecké pravdy a že se pod záminkou lákavých i honosných hesel vnáší do vědecké pravdy falešný názor, ne-li reakce. A nejpodivuhodnějším při tom je, že je tomu tak právě u tohoto problému a právě na protichůdných extrémních křídlech svělových názorů, které se nyní srážejí. Nechme mluvit fakta: V Německu nový režim zahájil „politickou očistu“ krvavým vražděním homosexuálních vůdců v pověstný den 30. června 1934. Rasová theorie dopouští se pod pláštíkem falešné vědy zjevně křivdy násilnou sterilisací lidí homosexuálních. Ve fašistických státech vystupuje se proti homo-

sexualitě z důvodů populačních a eugenických ve snaze rozmnožiti lidský materiál pro války, jimiž se hrozí a jež se tam přirovnávají k očištlující bouři. A druhá protichůdlá extrémní fronta hlásá z obranných a útočných důvodů totéž. V Rusku se dnes přísně zakročuje proti bezdůvodnému vyhnání plodu a zavádí se trestnost homosexuality. Má se také tímto způsobem podporovati populace a eugenika, ačkoli jde o vyložený omyl. Trestem se přírodní založení nepřevychová. A tak se homosexuální ocitají v tísní dvou mlýnských kamenů, v palbě dvou protichůdných front, což je zhoršení situace oproti boje na frontě jediné.

Reflex tohoto zhoršení situace jeví se u nás v otázce reformy trestního zákona. Kdežto připravená dříve osnova nového trestního zákona obsahovala podstatnou reformu a téměř zrušení trestnosti homosexuality, nejnovější návrh ponechává trestnost v platnosti. Ze své vlastní obhájcovské praxe mohou podati důkazy, že úřady a soudy postupují nyní zase přísněji. Proto v zájmu vědecké pravdy je nutno informacemi a svěpomocnou organizací se brániti, veřejnost orientovati, bludy demagogických hesel potíratí a hlavně přesvědčovati, že reforma zastaralých trestních předpisů v této věci a správná orientace veřejnosti nemá nic činiti s populační politikou. V tom směru je nutno jen vítati nové vydávání časopisu i každý projev, který má sloužiti ochraně bezbranných a informaci veřejnosti. Vedle mobilisace fyzických sil a proti mobilisaci falešných hesel nutno mobilisovati ducha a zdravý rozum! .]

Agitujte v řadách Vašich přátel a rozšiřujte „HLAS“,
který bojuje za velikou pravdu a spravedlnost!

Junius:

Slovo k zákonodárcům, novinářům a veřejnosti ČSR.

Po dlouhém odmlčení zahajuje znovu svou činnost někdejší neohrožený zastánce sexuálního sebeurčení časopis „Hlas“. Já, který jsem pozorně sledoval od počátku jeho svízelnou cestu, nemohu než přátí mu zcela srdce zdar a zasloužené vítězství. Vám pak, kteří jste snad dosud o „Hlasu“ neslyšeli, nebo si ho nepovšímli, rád bych stručně vysvětlil, jakou všeobecně závažnou otázku si tento list předsevzal řešiti.

Již po celou řadu let žijí tisíce a tisíce lidí nadějí, že se snad přece jen uskuteční přislíbená novela zákona o trestnosti stejnopohlavní lásky. Ano lásky, podtrhují to slovo, poněvadž obvykle v této souvislosti užívaný pojem „stejnopohlavní styky“ nepostačuje. Dosavadní § 129 tr. zákona trestá nejen náhodný styk dvou jedinců téhož pohlaví, ale i řadu těch, které k sobě poutá více než sexus.

Pánové zákonodárci a novináři, uvažte laskavě, že tato novela trestního opatření proti homoerotice, jež je pro vás otázkou právníčkou nebo medicínskou, je pro ony tisíce a tisíce lidí otázkou životní, ba troufám si říci otázkou existenční. Způsobuje, že se nad hlavami zcela řádných a někdy i svrchovaně zasloužilých občanů našeho státu ustavičně vznáší jako pověstný Damoklův meč hrozba prozrazení jejich odlišného založení, hrozba skandálu, znemožnění, ohrožení existence, hrozba, že jim jednoho dne nezbude, než voliti mezi hanebným trestem a stejně hanebným samovolným útekem z tohoto života, který pro ně měl méně štědrou ruku, než pro jejich spoluobčany. Uvažte laskavě, je-li spravedlivé trestati lidi, kteří se provinili jenom tím, že žijí tak, jak jedině mohou žítí — ve shodě se svým založením, jež je místo na obvyklou vyšlapanou cestu, poslalo na postranní cestičku. A při tom je specifickým znakem právě tohoto „zločinu“, že sta případů zůstane bez trestu a naopak malé procento nešťastníků, obvykle právě ti nejnezkušenější, přichází do konfliktu se

zákonem. Nadto ještě je náš zákoník, platný doposud na Slovensku, velmi galantní k dámám, prikazuje totiž přísný trest na homosexualitu mužskou, zatím, co ženy mohou tento „zločin“ páchatí zcela beztrestně. Nezdá se vám, že je tu těch nesrovnalostí trochu mnoho?

Je vsukutku svrchovaně už zapotřebí ventilace této otázky, jež po stránce právnícké i lékařské byla odborníky již dávno vyřešena. Proč se zákonodárství opoždjuje tolik za vědou? Není vám líto ztrát životů; jež má tento zlořečený zákon za následek? Ujišťuji vás, že byste užasli a že by vás ohromilo statistické číslo sebevražd, spáchaných ze strachu před soudním vydíráním. Tuto černou stránku našich kronik, spolu se stíny mužské prostituce a četných zločinů můžete směle připsati na účet §u 129.

Pánové novináři, vy pak zvláště, protože vy jste živým regulátorem veřejného mínění, seznámte se laskavě s touto otázkou. Nešitě a nepodporujte vědomě zakolčený odpor proti oněm nešťastníkům, kteří jsou za svou iluzorní vinu již dosti potrestáni svou těžkou existencí minoritů. Není třeba, aby po nich ještě veřejnost plývala. Je jisté, že se setkáváme se sjevou výsloveně patologickým i mezi homocrotiky. Není jich doista více než v řadách heterosexuálních. Vždy se najde koukol mezi pšenici. Vyskutohou-li se takové typy, je to trestuhodné bez ohledu na jejich psyché sexuální. Ale proto, ano právě proto nezdurazňujte zbytečně jejich založení. Trpí tím většina homosexuálních, kteří nejsou ani vrahy z vášnosti, ani defraudanty, ani vyzvědači, ani jakýmkoliv zločinci, nýbrž zcela řádnými občany, plnicími správně a z míry ochotně všechny své občanské povinnosti vůči tomuto státu, který doposud však nesplnil své povinnosti ochránce všech menšin, tedy i této všemi opovrhované, nenáviděné a utlačované menšiny homosexuálních.

Léon W., Berlín:

Překvapení z Berlína.

Německo je zemí velikých rozporů. Rozporů ve všem a tedy i v otázce lidí kontrárního založení. Nikde ve světě, snad kromě Japonska, mohamedánských zemí a Řecka, nebyla taková úcta k lásce stejnopohlavní, jako právě v Německu, přes to, že občas tam byly inscenovány nechutné procesy, při nichž si lidé protivných politických táborů vyčítali navzájem homosexualitu, jako bůhví jakou neřest.

Třetí říše na tomto stavu nic nezměnila. Spíše přidala v obou směrech jen na ostrosti.

To, co u hakenkrajclerů je považováno za vrchol ctnosti přátelství a kamarádství, neboť k tomu směřuje celá výchova, ať už je prováděna rodinou, školou, tiskem i výtvarným uměním, které do nekonečna opěvává kamarádství a krásu jinochů, je vrcholem zvrhlosti u Röhma v okamžiku, kdy se obrátil proti klíce kolem Hitlera, nebo u Frančíškánů, s jejichž procesem se rozmazával celý tisk s Volkischer Beobachterem v čele a pověstným „Stürmerem“, který v nechutnostech dosáhl rekordu více než olympijského.

Mne zajímaly dvě věci. Jak se vede nešťastným lidem tohoto založení v Berlíně a proč a konečně také jak dovede třetí říše tohoto pudu, který potlačuje u svých nepřátel, využití k získávání přátelství k hnědému režimu. Obojí je totiž našim lidem a snad i světu vůbec úplně neznámo.

Tedy především jak se změnila situace. Hnědí vládcové totiž zjistili podle statistiky, že v německé říši ubývá přírůstek obyvatelstva a že půjde-li to takhle dále, že třetí říše dosáhne stavu, ve kterém je Francie. Ale na místě, aby provedla to, co provedly jiné státy, na příklad republika československá, totiž zřídila rozsáhlou síť péči o narozené děti a tak čelila úmrtím dětí buď podvýživou, nebo nedostatkem hygieny, a sociální péčí, na místě toho celé zákonodárství postavila do služeb populace. To jest umožnila i šestnáctiletým hochům sňatek, aniž by se kdo staral o to, kdo bude živit děti, když jejich otec bude sloužit v Pracovní službě, nebo na vojně, zejména, když podpora různých těchto institucí nepostačí. Podle zákona z r. 1935 dostávají novomanželé poukázku na 100 Mk na zařízení domácnosti a 20 Mk při narození každého dítěte. K tomu tisk píše stále do omrzení o tom, že jedině v dětech je budoucnost říše. V rámci této snahy byla také učiněna opatření proti stejnopohlavnímu styku.

Sice se v zákonodárství nic nezměnilo a zákony trestají jen delikty proti mravopodstatnosti, totiž styk na veřejných místech a styk za okolností zvláště přitěžujících. Ovšem že při dopadení podezřelých lidí z opačného tábora politického, buď křesťanů, zejména katolíků, nebo židů, nebo konečně liberálů, se použije druhé části věty.

K rozpuštění pověstných berlínských lokálů stačila část první. Na pouhý policejní pokyn bylo zavřeno „Micado“ a všechny podobné podniky. Zůstal jen „Der wahre Jacob“, v němž schází se nejlepší společnost berlínská. Ale i tam je vchod domem, pouze pro zvané, — neboť je to zbytek slavného „Herrenclubu“ a lze tam najít i slavné lidi z okolí samotného říšského kancléře.

To je ovšem vyhrazeno nejlepší smetánce. Ostatní nemají možnost společenského styku vůbec. Alespoň ne v místnostech, a tak jsou odkázáni na schůzky pod širým nebem, obyčejně u velikých obchodních domů, v okolí Zoologické zahrady, na Potsdamer Platzu a konečně u Janowitzerbrücke a Weisenbrücke. Společně založení překonává zde často tak jako u nás konečně rozdíly společenské, náboženské (což zde hraje značnou roli) a také rozdíly státní příslušnosti. Neboť tady lépe než kde jinde člověk chápe

člověka. A k tomu ovšem přispívá hluboké porozumění lidu, hlavně jeho širokých vrstev, vrstev, které ani tříletá bubnová palba usměrněného tisku nedovedla zbavit oně slavné někdejší svobodomylnosti, vyjádřené Bedřichem Velikým, který řekl, že každý má být blažen podle vlastní fasony.

Zajímavější je, kterak rozdíly sexuálních dovedla třetí říše využít ke svému prospěchu. Na příklad mnoho olympijských hostů překvapilo, že Němci ve své snaze po úplné pohostinnosti se přizpůsobili cizincům.

Především na místech, kam si musili chodit cizinci pro informace, nebyla pověstná Gretchen s copy a v dirndlu, ale úhledná děvčata v slušivých uniformách, nebo moderních šatech pařížské mody a s krátkými vlasy, zřejmě usfříženými jen pro dobu olympiady. A ovšem i mladíci krásných atletických těl, kteří hosty doprovázeli třeba po celém Berlíně. Ovšem, že vychvalovali, jakým dobrodiním byl Hitler pro říši, zmítanou folika nepokojí.

Tato služba byla čestná a konali ji vybraní synkové a dcerky lepších rodin, a je ku podivu, že jejich laskavost a pohostinnost vedla až za hranice pohostinnosti evropské, ačkoliv v třetí říši platí vůči cizincům prý nějaký zákon o prznění rasy. Také informovanost orgánů, které měly významné hosty na starosti, skutečně překvapovala. Uznejte sami důstojníkům znali hodnosti u všech armád světa, — zatím co u nás mnohdy ani mladíci nerozeznají desátínka od poručíka, ale věděli dokonce i věci daleko choulostivější. Nebylo totiž málo čestných hostů, které obklopovala právě blond děvčátka, a hostů, kolem nichž byl výběr mladých mužů. A ku podivu ve státi, která jsou právě těm lidem nebezpečná. Abych řekl případ poněkud konkrétnější. V nejlepší berlínskému hotelu sídlil slavný generál jižního státu. U něho konalo čestnou službu několik členů německých šlechtických rodin, samozřejmě sportovců, na svá léta pěkně vyvinutých. Několik těchto šlechticů generál pozval na návštěvu své země a není pochyby, že přátelství obou států bude utuženo, ježto generál je osobností velmi mocnou, který ne jedenkrát rozhodoval i o samotných otázkách trůnu své země.

Právě tak je to ovšem i s jinými státníky a je skutečně možno říci, že němečtí sportovci o Olympiadě přispěli sblížení třetí říše se světem více, než by dokázaly všechny diplomatické akce pana Hitlera. Sledoval jsem tufo akci opravdu pozorně, neboť mý chudáci se jeli totiž na Olympiadu jen učit. Kež bychom se dovedli poučit i po této stránce!

Burcujte

všude tam, kde přetvářka, strach a falešný stud brzdí naši práci a maří náš spravedlivý boj!

Spomienka na Dr. Magnusa Hirschfelda.

Prí príležitosti skriesenia tohoto časopisu je našou svätou povinnosťou si spomenúť na muža nám tak vzácného, na učenca, filozofa, humanistu, na zdravotného radcu Dra. Magnusa Hirschfelda, vynikajúceho sexuológa a chrabrého bojovníka za práva nespravodlivo prenasledovaných, avšak nevinných homosexuálnych.

V deň svojich 67. narodenín, dňa 14. V. 1935 vydýchnuť svoju šľachetnú dušu majster sexuológie lekár dr. Magnus Hirschfeld. Strata tohoto muža je nenahraditeľnou. Boh v tisíc rokoch raz stvorí tak ženiálneho človeka, ako bol Hirschfeld. Srdce nám po ňom krváca. Nemôžeme sa utíšiť v žiali po ňom. Neuveriteľne znej: Dr. Magnus Hirschfeld je mŕtvý!

Smrť Hirschfeldom vyrvala jedného z najlepších mužov XX. storočia.

Muž tento zomrel na angínu pectoris-u (krčový záchvat srdca) vo vyhnanstve, vzdialený od svojej nemeckej vlasti práve tak, ako jeho veľký predchodca Karol Heinrich Ulrichs. Hirschfeld bol v Marseilles-u spopolnený a prach uložený zatýmne na cinforine „Coucade“. Hirschfeld skončil v Nizzi. Ulrichs v Aquile v Itálii.

Keď sme Hirschfelda vo Viedni 18. V. 1932 navštívili, smútil po svojej vlasti, po Berlíne. Bol už chorý. Práve skončil prednáškovú turné. Z Ameriky cez Áziu, Indiu, Palestínu a Grécko sa vrátil späť. Bolelo ho, že sa pre nacionálne socialistický režim nemohol vrátiť do svojho ústavu pre sexuálnu vedu v Berlíne, od neho založeného v roku 1919. „Dnes,“ povedal Hirschfeld, „na staré dni mňa stihol osud Karla Heinricha Ulrichsa, ktorý zároveň ako ja vydržoval verejné prednášky a iba pravdu hlásal o homosexuálnych a sfatočne sa bil a bojoval o ich ochranu, že svojím vystúpením vzbudil pozornosť kompetentných kruhov, ktoré ho potom prinútili opustiť Nemecko a ísť do vyhnanstva. Tak je to i so mnou. Túžim po domove, ale nemôžem to, lebo život je mne ohrozený. Tu pozrite jeden list, ktorým mne vyhrážajú a píšu, že keď sa vrátim do Nemecka, budem zastrelený.“ Toto si Hirschfeld za hlásanie pravdy veru nezaslúžil. Miesto vdaky — nevdak a surové nadávky odprevádzaly ho na sklonku jeho života. Jeho život bol plný produktívnej osožnej práce pre ľudstvo. Žil len pre blaho človečenstva. Však už v roku 1896 vydal v prospech homosexuálnych svoj prvý cenný spisok „Sapho a Sokrates“, v ktorom problém stejnopohlavnej lásky správne vysvetľuje a spechá na pomoc zákonom prenasledovaným a svetom nenávideným homosexuálnym. Nie len perom a slovom, ale i v súdnej sieni ako prisázný súdny znalec sa zasadil o práva homosexuálnych a učinil niečo neslýchaného — založil 15. V. 1897 pomocou baróna Teschenberga, Dra Ernsta Burcharda (tajom-

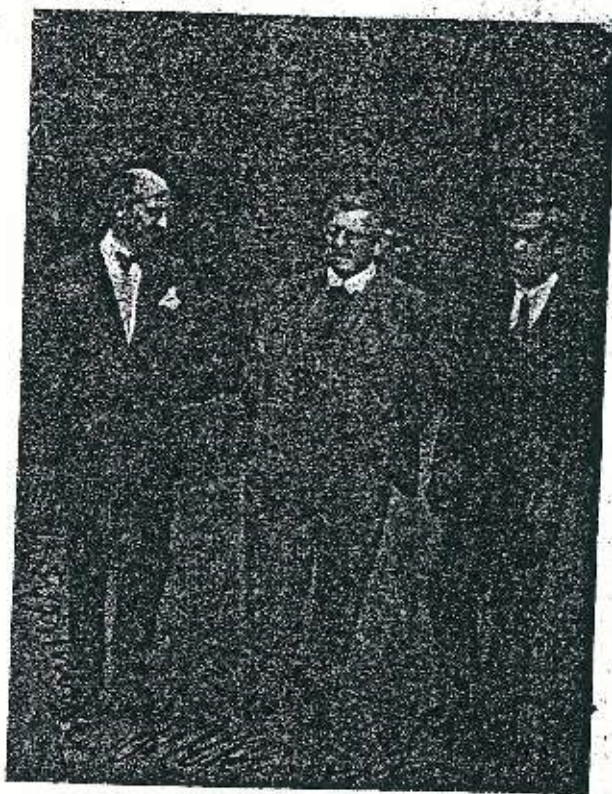
nikom Plockom) „vedecko-lumánne komité“ na ochranu homosexuálnych“. Neskôršie utvoril sa tiež na podnet Hirschfeldov „kartel pre sexuálnu reformu“ (predseda Dr. Kurt Hiller), ktorého vzácny čin bol vydanie tak zvanej „petície“. Bola to žiadosť, podaná parlamentu, podpísaná 10.000 nemeckými učencami o zrušenie nespravodlivého §-u 175, trestajúceho homosexuálne styky. Teda, boj proti predsudkom, blbosti, omylom a nespravodlivosti sa začal. Toto znamenalo boj proti skoro celému svetu a jeho jednostrannosti. Kdo mohol teda očakávať, že sa Hirschfeldovi dostane za tento šľachetný čin uznania? U neinteresovaných sklúdil odpor a opovrzenie a od tých, pre ktorých tak sfatočne bojoval, čím sa mu odmenili? Iba ľahostajnosťou a neporozumením!

Dňa 17. X. 1929 navštívil Hirschfelda bratislavský vynikajúci inžinier Mikuláš Klein ohľadne spomenutého komité, učinil Hirschfeldovi dotazy, na ktoré mu odpovedal: „Oslobodenie homosexuálnych je najpalčivejším problémom dnešnej doby, pretože počet tých (5—6%) z celého človečenstva je niekoľko miliónov, ktorí následkom svojho vrodeneho pudu ohromne mnoho trpia, jednak pre prenasledovanie zákonom a za druhé pre nechápavosť verejnosti. Utvoril som vedeckú ľudomilnú spoločnosť, ktorej cieľom je vnášať svetlo do otázok rovnopohľadnej lásky, ktorá na prvý pohľad vypadá tajuplne, prezkúmať túto otázku a výsledky šetrenia upotrebiť k orientácii verejnosti a k zrušeniu trestného paragrafu. Dosiaľ som dôkladne prezkúmal mnoho tisíc homosexuálnych, poznal som ich duševný a telesný stav, látku som obštrne spracoval, z ktorej som bezpečne zistil toto: Homosexualita jestvuje od stvorenia sveta všade, je a zostane ako vynímočná individuálna vrodená podštata jednotlivcov, hlbí v nátornej konštitúcii človeka. Ľudská bytosť si to so sebou prinesie na svet a dôrazne tvrdím, že to nenastalo následkom onanie a svádzaním, alebo hýrením, to nikdo získať nemôže, ani toho sa nik zbaviť nemôže. Vyskytuje sa to tiež u zvierat. To je zjav neodvistiaci od iných duševných a telesných vlastností človeka a je výhradne jeho súkromnou záležitosťou, čo vo všeobecnom posudzovaní hodnoty človeka nemôže byť bráné do úvahy.“

Hirschfeld ale nepracoval len pre homosexuálnych, ale tiež v prospech heterosexuálnych. Hirschfeld bol universálnym humanistom a ženiálnym mužom. On založil „Svetovú ligu pre sexuálnu reformu“. Pamätáme na zdarilý kongres ligy v Brne v dňoch od 20. IX. do 26. IX. 1932. Hirschfeld založil v Nemecku manželské poradne a poradne matiek. Vydal veľké množstvo kníh, z nich spomíname len „Prírodný zákon lásky“, „Transvestiti“, „Homosexualita muža a ženy“, „Sexuálna patológia“, štvorsväzkové

vzácné dílo „Sexuální veda“. „Morálka světové války“. Posledně vydal v roce 1933 knihu „Cesta jedného sexuologa okolo světa“. Sú nám v živé pamäti Hirschfeldove prednášky v Bratislave, v Brne a v Prahe a sviera nám srdce, že nás už nikdy viac ne navštívi. Hirschfeld si našu vlasť obzvlášť obľúbil a opravdu sa tešil, keď sa medzi námi zdržoval. Pamätáme, keď 30. V. 1932 navštívil redakciu „Hlasu“, jak sa s námi tešil, jak nám radil. Neni možno zabudnúť na jeho slová, povedané redaktorovi, ktorý učinil na neho dotaz ohľadne svádzania mládeže. Odpoveď znela: „Protivníci homosexuality sa obávajú, padne-li zákon (§ 129 a § 241) proti homosexualite, vzrastie počet homosexuálnych. Tento názor není správný, ani odôvodnený. Sexualita človeka je spojená s celou jeho osobnosťou a tvorí časť jeho charakteru. Keď sa niekdo zúčastní homosexuálnych stykov, nech už z materiálnej lebo z akejkoľvek inej núdze — na príklad vo väzeniach, v internátoch, kde nemá možnosť normálneho spojenia — je to vždy len zjav prechodný a jakmile nastane vhodná príležitosť, hľadá si to, k čemu ho vrodilý pud vedie. Podľa veľkých skúseností pokládám za vylúčené, že by sa niekdo mohol stať homosexuálnym, nemá-li k tomu vrodene vlastnosti, práve tak, ako je vylúčené, že by niekdo mohol učiniť z homosexuálneho heterosexuálneho človeka.“

Hirschfeld je mŕtvý! Choďte sa všeci, koho sa to týká, k práci o slobodu a práva homerotovi Berte príklad od Hirschfelda, ktorý do posledného úderu srdca nepúštil Vás a svoju ideu. Dokladom povedaného je jeho list z Paríža, písaný 15. IX. 1934 Imrichovi Matyášovi; toto písal: „Dokial' budem žiť, vzdor hroznému utrpeniu, ktoré som postúpil, vzdor tomu, že zničili moje životné dílo“ (myslel na svoj ústav pre sex. vedu a na spálené jeho veci a knihy) v Nemecku a straty mojej vlastní, domova a majetku, neprestanem bojovať proti predsudkom a prenasledovaniu, ktoré špinia a ničia cenné životné poklady, z nich snáď najcennejšie a najšľachetnejšie priateľskú lásku, káňtriu ju s paragrafom a znemožňujú. Lebo nie homosexuálne založenie a činy sú podlé, ale škandále, ktoré z neho činia oné osoby,

Majstrová posledná prednáška v Bratislave dňa 28. V. 1932. Z ľava, Imrich Matyáš, Prof. Dr. Magnus Hirschfeld a čínsky lekár Tao-Li.

ktoré ju nechápu a nechcú porozumieť.“ Dalej píše v liste: „Ale pod troskami zničenej mojej životnej práce sa just náchádza mnoho nezničiteľného s cenou večnou, a ná troskách ešte sedím já, ale nie ako Jeremiáš nad zrúčeninami Jeruzaléma, alebo jako starac, ktorý si nevie pomôcť, ale v nepodlomenej bojovnosti predovšetkým s pevným presvedčením, že nesmieme zbrane vedy odhodiť, ale musíme pušný prach vedy vždy v priaznivom okamžiku, ktorý určité dojde, keď i snáď po mne, v prospech našej spravodlivej veci použiť a tým víťazstvo dobyť.“

Hirschfeld je mŕtvý! — Jeho duch a práca žije medzi nami, istotne zvíťazí! Buď žehnaná pamiatka statočného bojovníka a verného kamaráda!

Proč jsou homosexuální lidé trestáni?

Je zvláštní, co atavismů žije mezi námi. Jak konservativní je lidská společnost, jak těžce pronikají i vědecké poznatky do zákonodárství, ducha národů, jak dlouho trvá, než vědecký objev a vědecká pravda pronikne do koloběhu lidského života.

Začnemež citací nesporné a uznané již vědy o žlázách vnitřní sekrece, a tím ovšem i o žlázách pohlavních, které bylo před lety objeven, s nímž snad lze srovnati jen objev Darwinův. V každé učebnici této vědy, o přené o experimenty, dozvíte se o konkrétních případech, kdy u živočichů existuje do-

sti často nenáhlá přeměna samce v samičku a naopak. Dozvíte se, že často u samiček vytvářejí se buňky, které z obalů vaječnicků produkují i sperma mužská, že vyrůstají, pronikají do tkáně vaječnicků, až konečně všechna vajíčka jsou zničena a živočich se stává přírodní cestou samcem, byť jeho vzrůst a přeměna trvala roky.

Dnes je jasno, že pohlavní činnost určuje i způsob myšlení. Ze živá mysl ženy, její rozmarnost, vznětlivost a tékavost, není jen mužským žertováním, ale přírodním faktem. Ale je jasno i více: že druhotné pohlavní

rozdíly mužů i žen pronikají celé jejich tělo, a že ve formě sexuálních hormonů přecházejí přímo do krve. A řada experimentů potvrdila, že samičí hormony v těle samice není naprosto omezen výhradně na samičí pohlaví, že tento samičí hormon produkuje ve větší či menší míře i samec a naopak, mužské sperma — neboť je to zjištěno i u lidí — produkuje částečně i každá žena. Je tedy veliké množství zženštilých mužů a zmužnělých žen — ne ze své vůle — ale z vůle tajuplné chemie přírody v těle. Ze tedy každý muž je zároveň do určité míry ženou a každá žena do určité míry mužem, že mužství mužovo a ženství ženino není naprosto fixně jednou pro vždy dáno, že do jisté míry zápasí v těle stále o nadvládu nad druhým přítomným pohlavím a že není tak senačním případ jako případy, kdy druhé pohlaví v člověku vlivem neznámých příčin nabude vrchu.

Zdá se, že ofšepané rčení mužovo o ženě — moje polovička, je i zcela přesně

odůvodněno. Možná, že právě ta žena nosí v sobě tolik mužských elementů, které mužovi scházejí do 100 procent, stejně jako muž nosí v sobě ty ženské elementy, které do kompletnosti scházejí ženě.

Při této labilitě pohlaví — není divu, že mnohdy prvky druhotné zvířelí nad prvotními.

Jak zvláštní, že lidská společnost v některých státech tento proces přírody trestá jako něco zločinného, jako něco proti řádům a zákonům...

Trestat vrozenou přírodní disposici — když nehrožuje zdraví nositele ani zdraví svého bližního a veřejnou morálku, to je prostě a jasně nedostatek zdravého rozumu a základní nedostatek smyslu pro principy osobní svobody.

Obávám se, že i nadále budou se vyskytovat lidé, kteří proti vědeckému slunci budou stavět tmou své neznalosti a neinformovanosti, volající: Tak tedy pryč s vědou, takto politování hodnou ideí fixe smyslů“.

Vojta Černý:

Dočká se 750.000 občanů tohoto státu své svobody?

Od chvíle, kdy vyšlo poslední číslo „Nového hlasu“, uplynulo arcí hodně vody a převalila se pěkná řádka událostí, která otrásla svědomím stávajícího řádu. Vzpomínám jen tak namátkou homosexuelních afér, jak za sebou šly: Olomouc, Kroměříž, Hradec Králové, Prostějov. Vedle nich mnoho menších otřesů téměř na všech stranách republiky. A v tomto chaosu štvaných sexuálních menšinářů vystupují před zraky veřejnosti případy jednotlivců, kteří pod tíhou osudu si sáhli na život anebo o život přišli rukou zločince. Poslední událost kolem záhadné smrti vrchního číšníka A. Viška v Jihlavě vzrušila celý kraj, jako Prahu sebevražedný případ pokladníka Eskontní banky Muneleza.

Každá redakce vykoná ušlechtilý úkol žurnalistiky, pakliže neuhýbá tomuto „choulostivému“ tématu, jehož rozuzlení vyřadilo by zločinnou činnost prostitutů-vyděračů, ozdravilo by poměry mezi tisíci občany tohoto státu a upevnilo jejich resistenci vůči životním pohromám.

Kdo vláhá homosexoty do rukou vyděračů?

Stát za 18 let nepřikročil dosud k novelizaci zákona o stejnopohlavní lásce (§ 129). Slibovalo se jen a slibuje se do dnes. Náš zákoník řadí homosexuelní styky mezi nejtěžší zločiny a trestem na tento delikt jest těžký žalář. Leč nejen to. Velikou křivdou a bezprávím je, že i sama veřejnost považuje homosexuály za zvrhlíky, s pokryteckým zaklínáním se křičuje, v homosexualitě vidí toliko neřest a myslí, že tím napravuje vinu.

Jsou to zastaralé názory, pramenící z bludů a zaostalosti z doby středověku. Převážná většina států dříve nebo později zrušila trestnost stejnopohlavních styků. Náš stát stojí dosud v ustrnutém nazírání a stojí v menšině států, kde homosexualita se trestá. Nikdo nemá potuchy, co je v této zaostalosti skryto ukrutností, křivdy a hrůzy. Život homosexuálů je často životem štvané zvěře. Padne-li homocerót do rukou vyděrače, je po něm veta. Musí vyděrače umlčovat dary peněžítými i věcnými. Běda, kdyby vyděrač nedostal co žádá. Vyhróžuje udáním, skandálem, zničením. Je smutné, že i naše policie v četných případech ještě nepochopila, kde vězí zlořád, a vězí vyděrači více, než vydíranému. Naši čeští vyděrači jsou pověstní svou drzostí. Jsou případy, že starý vyděrač, když už ví, že odkvétá z krásy, výcvičí si pro tento úkol mnohdy mladého chlapce, sotva škoře odrostlého. Chlapce zasvětil do stejnopohlavních styků, naučil ho, jak se má homosexuálům nabízet, mnoho-li má žádat a jak se při vymáhání peněz chovat. Zde je potom jakési řetězové vydírání, velmi rafinované a přísně skrývané se strany vydíraného. Vyděrači velmi dobře vědí, že homosexuelní lidé musí úzkostlivě střežit, aby jejich pohlavní činy zůstaly utajeny. Z tohoto tajemství těží a paragraf 129 tr. zák. jim k tomu náležitě napomáhá.

Státy, kde se homosexuelní styky netrestají

Homosexuelní styky netrestají se v těchto státech: Belgie, Francie, Lucembursko, Monako, Portugalsko, Švýcarsko, Španělsko, Itá-

lie, Turecko, Polsko, Norvéžsko, Čína, Japonsko, Indočína, Východní Indie, Ceylon, Habes, Alžír, Egypt, Arabie, Kongo, Madagaskar, Maroko, Tunis, Mexiko, S. Domingo, Guatemala, Haiti, Bolívie, Brazílie, Ecuador, Paraguay, Uruguay, Venezuela, dále všechny kolonie, jejichž mateřské státy netrestají homosexualitu. Kromě vyjmenovaných států existuje ještě celá řada zemí, kde není trestna homosexualita, dopouštějí-li se takovýchto činů osoby pohlaví ženského. Jsou to tyto státy: Maďarsko, Anglie s Irskem, Kapsko, Natalsko, Nový Zéland a slovenská část československé republiky, na kterémžto území platí maďarské trestní právo. Sluší za zmínku, že i Sovětské Rusko zrušilo v r. 1925 trestnost hom. styků, avšak v r. 1934 trestnost znovu zavedlo a nyní opět připravuje trestnost zrušit. Jde o jakousi zkušební dobu, kdy se má ukázat, co tomuto státu bude vyhovovat.

V těchto státech, kde se homosexuelní styky netrestají, není procento homosexuelních lidí o nic větší, než ve státech, kde dosud existuje paragraf proti homosexualitě. Naopak je možno říci, že v těchto státech získává veřejnost z netrestání homosexuality velmi mnoho. Není tu zbytečného skandalizování, k jakému dochází ve státech, kde se homosexuelní styky trestají, není tu však také ani ono značné procento sebevražd „z neznámých důvodů“, o kterémžto zjevu můžeme plným právem říci, že je jedním z přímých následků trestnosti homosexuality. Konečně odpadá v těchto státech vyděračství, z něhož přímo pramení celá řada nejruznějších deliktů majetkových a finančních vůbec, jako na př. se stalo u nešťastného pokladníka Munelesa.

Všechny zde vyjmenované zjevy jsou v přímé souvislosti s homosexualitou a daly by

se zcela odstraniti tím, kdyby bylo konečně překročeno ke zrušení §u 129.

Na čí straně je věda?

Na straně "homosexuálních! Od sklonku minulého století, kdy byla veřejnost rozvířena několika skandálními homosexuálními aférami, v nichž padli za oběť vynikající osobnosti, uvádíme pouze několik nejznámějších případů: Wilde Oscar, Čajkovskij, Eulenburg, Krupp, Moltke a u nás z doby poměrně nedávné velmi známý případ plukovníka Rédla — opět a opět ozývají se vážné hlasy, aby v tomto směru byla již jednou zjednána náprava. Nejznámějším a nejagilnějším pracovníkem pro osvobození invertovaných byl nedávno zesnulý profesor Magnus Hirschfeld, autor nejobjektivnějšího přísně vědeckého díla o problému homosexuality, mající 1067 stran. Avšak již před Hirschfeldem obhajovali beztrestnost homosexuality četné lékařské autority všech kulturních velkých národů, jako je slavný sexuolog Kraft-Ebbing (r. 1840—1902), Albert Moll, Ivan Bloch, prof. Steinach ve Vídni, Angličané Havelock Ellis, Carpenter, Francouzi Chevalier, André Raffalosch, Italové Cesare Lombroso, Penta, Rus Tarnovský, světově známý, před několika léty zesnulý psychiatri prof. A. Forel a j.

Homosexuální velikáni

Všichni tito badatelé a kromě nich i celá řada mladších pracovníků sexuologů a sociologů, byli si velmi dobře vědomi toho, že z řad invertovaných vyšlo a dosud vychází množství kulturně vysocě prospěšných jedinců.

Legionáři.

Praha před rokem vítala první bojovníky republiky, legionáře, kteří se stáli, aby manifestovali za své požadavky a práva, aby stali kamarádi po mnoha letech opět si stiskli pravice a vzpomínali na slavné boje a prožití chvíle daleko od domova, v Sibiři, Itálii a Francii.

6. července zaplnili Staroměstské náměstí. Stáli pevně v semknutých řadách a vyslechli projev ministra národní obrany. Tento významný projev probudil naději sociálně slabých legionářů, i těch, kteří naspravedlivým šem 129 přišli o existenci a tím uvrženi do nezměrné bídy a strádání. Ministr ve své slavnostní řeči vyzval nehynoucí zásluhy legionářstva. Jeho slova: „Jsem si vědom tohoto čestného dluhu a jsem přesvědčen, že bude nalezeno spravedlivé řešení“, byla chápána jako závazný slib. Bohužel, rok uplynul a opět se nestalo nic. Postižení trpí dále. § 129 od té

doby vtiskl některým legionářům do rukou smetlicí zbraň, mnohé vehnal do žalářů a do ulic. A přece náš spravedlivý požadavek, aby již konečně byla zrušena trestnost homosexuality, nevyžaduje jediné koruny nákladu. Kolika nevinným lidem byla by vrácena důvěra do života, kolik štěstí vrátilo by se do lidské společnosti! To ví každý rozumný člověk.

Přinášíme obrázek ze sjezdu legionářů, jež doslova otiskujeme z „P. 1.“ z parů Vojara:

Životní shon pražských ulic, zpestřený četnými prapory státních barev, měl slavnostnější velkoměstský ráz. Kameloti vykřikovali zvláštní vydání různých provolání legionářských vůdců, prodavači nabízeli upomínkové pohlednice III. legionářského sjezdu, občanstvo několika proudy spěchalo za svými povinnostmi, vozidla uháněla uvolněnými prostory ulic a Václavským náměstím nahoru a dolů. V této směsici denního života vnitřní Prahy objevily se první skupiny

Je velmi dobře známo, že v dějinách lidstva vyskytla se celá řada jasných postav, o to jak z oboru vědy, tak i z umění. Byli mezi nimi panovníci, papežové, učenci, umělci, státníci, vojevůdci atd. Jen namátkou uvádíme. Bedřich Veliký, královna Kristina, papež Sixtus IV., Julius II., Leó X., Pius X., Sokrátés, Michel Ángello, Leonardo da Vinci, Giovanni Antonio Bazzi, Andersen, Verlaine, Rimbaud, Whitmann, Oscar Wilde, Shakespeare, Marlowe, Evžen Savojský a z našich vynikajících mužů: Svatopluk Čech, Julius Zeyer, Ot. Březina, Josef Barák, Karel Mašek, Karel Hlaváček atd. Doposud žijící, kterých je celá řada, nemůžeme ovšem jmenovat.

U nás je 750.000 sexuálně odchylných osob

Homosexualita jest téměř ve všech vrstvách a rasách rozšířena. Podle sexuology vypracovaných statistik se odhaduje, že je 2-5 proc. homosexuálních, 5-10 proc. bisexuálních. Podle tohoto odhadu bylo by v Československu samotném asi tři čtvrti milionů sexuálně odchylných jedinců.

Boj za odstranění §u 129.

V Československu od převratu jest veden úporný boj o odstranění §u 129. Obzvláště zásluhy získal si v tomto směru náš vynikající právník Dr. Fr. Čeřovský, který již v r. 1919 započal boj o odstranění trestnosti homosexuality. Od té doby nevynechal ani jediné příležitost, aby v odborných časopisech i v denním tisku nepropagoval uskutečnění tohoto humanního postulátu. Tato publicistická činnost byla podnětem k tomu, že se

„Blanických rytířů“ naši legionáři. Zachovalé historické uniformy žloutly distinkcemi vojenských šarží a prsa nesla válečná vyznamenání. U většiny bylo vidět toliko legionářský odznak, umístěný na občanském kabátě, a nad odznakem miniaturní stužky válečných řádů. V tvářích všech rýsovaly se četné vrásky rychlého stárnutí a nejednomu legionáři čas a těžká práce shrabila již značně kdysi přímá záda.

Setkávali se staří vojáci, zdravili se, kamarádi z rof a pluků tiskli si radostně prave.

Na rohu paláce Šekového úřadu na Václavském náměstí potkali se dva neznámí legionáři. Neměli uniforem, jen stužky georgievských křížů na klopách kabátů. Pohlédli na sebe a pozdravili se. Jeden z nich se zastavil a druhý přistoupil k němu:

„Bratře, nezlob se, ale můžeš-li, prosím tě, přispěj mi něčím na oběd.“

Oslovený bráška lehce zčervenal. Smutně se zahleděl na osmahlou tvář starého válečníka, položil mu ruku na rameno a odpověděl:

k němu jako advokátu uchýlovali četní homosexuálové, kteří přišli se zákonem do konfliktu. Dotazem jsme zjistili, že poskytl více jak sedmi stům osobám právní ochranu. Mezi nimi byla, jak dr. Čeřovský podoťká, řada případů, které se buď přímo nebo nepřímo dotýkaly důstojníků, rotmistrů, vojnů a jiných příslušníků branné moci.

Druhým bojovníkem za odstranění trestnosti homosexuálních styků u nás je známý sociolog dr. E. Chalupný. Nemůžeme zde uvádět obšírné pojednání dr. Chalupného o homosexualitě. Dr. Chalupný trestní ustanovení §u 129 staví přímo na hlavu.

Velmi účinně zasáhl do boje bývalý šéf zdravotního oddělení ministerstva Národní obrany gen. Fisher. Bylo to v roce 1932, kdy se postavil proti trestnosti homosexuality. V tomto roce vyskytlo se totiž v naší armádě mnoho sebevražd a to pohnulo gen. Fishera, aby veřejně ukázal na bezpráví trestního zákonsku.

Každý druhý den jeden sebevrah z homosexuálních původů

Podle odhadu na základě sebraného materiálu o sebevraždách invertovaných je možno tvrditi, že od převratu padlo svrchu uvedenému paragrafu za oběť asi tři tisíce lidských životů. Není přehnaným tvrzením, že téměř každý druhý den, co trvá dnešní právní stav, je placen krví. V řadách lidí proskribovaných a lidí dohnaných k sebevraždě jest i mnoho našich legionářů, kterým se po dlouholetých platných službách dostalo takového odměny.

Zvláštní kapitolou jsou sebevraždy mladistvých, z nichž uvádíme jen namátkou několik případů: společná sebevraždá dvou

„Hochu, to jsme se tedy sešli dva. Nemám také v kapse ani padesátihaléř. Právě jdu bez cíle a nevím, seženu-li nějakou korunu, abych zahnal hlad. Jsem bez zaměstnání, a to je krutý život. — Od kterého jsi pluku?“ otázal se smutného bratra.

„Od prvního, Mistra Jana Husa.“

„A já od druhého, Jiřího z Poděbrad. Jsme tedy oba od slavné staré brigády a jak vidím, jsi také voják od Zborova. Hochu — kde jsou ty časy — vid?“

„Ba, bratře, to už není pravdou.“ A prostě bráška jaksi lhostejně mávl rukou. „Tehdy jsme dávali ze sebe poslední a teď o nás pomalu ani nikdo nezavádí.“

„Pojd' se mnou, jsem v Praze už sedmý rok, bydlím na Vinohradech, snad něco seženu, rozdělíme se.“

Oba legionáři namířili k Múseu. Šli volně, tak nějak těžce, jejich hlavy byly skloněny a oči zíraly k zemi. V této chvíli ani nevnímali, že je legionářský sjezd, že jsou slavné dni, při nichž Praha patří také jim.

„Šel jsem do Prahy pěšky,“ oslovil znovu

chlapců v Krnově, Rudolfa Höniga (20 let) a Roberta Gastola (20 let). Na trati Šurany - Nové Zámky spáchali sebevraždu kamarádi Gejza Vítek (18 let) a Jan Janák (18 let). Velmi tragickým případem, který vzrušil celé východní Čechy, byl před léty skon dvou mladých číšníků z Pardubic. Oba společnou smrtí odešli na věčnost jen proto, že lidská společnost se jim posmívala.

Skutečný počet sebevražd invertovaných nedá se přesně zjistit, poněvadž se ti lidé snaží zatajit pravou příčinu svého činu z ohledu na dobré své jméno a pozůstalých rodin. — Není třeba dovozovat, že opáření trestných ustanovení proti homosexuelním stykům je za dnešního stavu krajně nespravedlivým. Dočká se i tato část národa své svobody?

Zapomenutý hlas.

Jedenáct let uplynulo od II. právního sjezdu v Brně. Již tehdy Dr. F. Čaňovský zasazoval se o srušení §u 129 b. Přinášíme výňatek z jeho vědecké práce pro tento sjezd, neboť jak tenkrát, tak i dnes každé slovo je těžkou obžalobou stávajícího řádu.

Křivda, která postiženým, nepřímo i státu a lidské společnosti z paragrafu 129 b) vzniká, je veliká.

Mohu to dokázat četnými případy ze své odborné praxe, z důkladného pozorování tohoto problému a zkušenosti z toho nabyté.

Od té doby, co jsem napsal v r. 1919 v „Právniku“ první článek pro reformu trestního zákona v paragrafu 129, přihlásilo se u mne nejméně 100 lidí ze všech vrstev společenských o právní radu a pomoc a tuto právní pomoc jsem poskytl ať už přímo hájením v trestní věci před obžalobou, ať ochranou před vyděračstvím, ať při jiných souvisejících zákrocích, ku př. manželských rozvodech, civilních sporech z vyděračství pramenících a j.

Měl jsem proto nejlepší příležitost a možnost po stránce praxe poznati křivdu trestního paragrafu.

venkovský bratr pražského. „Až z Bratislavy a bez haléře. Měl jsem před rokem ještě živnost. Ale krise, kamaráde, krise — a daně. To je hrozná věc. Přišla do toho nemoc manželky, zemřela a s její smrtí odešlo všechno moje štěstí. Co zbylo, postupně jsem prodal, abych uživil sebe a chlapce. Náš sociální ústav mi poslal tři sta korun a kancelář legil sto korun. S tím jsem vydržel tak měsíc. Chlapce jsem dal sestře, která je ale také chudá, a sám hledám práci. Myslil jsem, že když máme ten sjezd, že si nějaké místo při tom najdu. Proto jsem se vydal do Prahy. V Brně, v Jihlavě a v Kolíně jsem navštívil bratry ředitele filiálek Legiobanky. Dali mi po pětikoruně. Snad je to jejich taxa.“

Cizí bratr zhluba vzdychl a dlouze se zadíval na sochu sv. Václava: „A co ty děláš, bratře?“

„Ani se neptej. Žiji ne lépe než ty. Už prodávám sedmý hubený rok. Předtím jsem byl vojenským gážistou. Měl jsem kamaráda a toho jsem měl příliš rád; víc než dovoluje společenský řád. U nás je na takové kama-

Ilavní křivda pro postižené vyplývá přímo z vykonávání justice de lege lata.

Veřejnost nemá ponětí, co zla a utrpení tento paragraf nešťastným a bezbranným lidem přináší.

Zmínil jsem se již o tom, jak tvrdá a přísná byla naše praxe při výkladu pojmu „smilstva proti přírodě“. Může jím býti každý smilný doyk a pokus.

Po převratu 1918 nastalo vlivem osvobozovací ideologie v praxi jistě liberálnější nazírání, jistá kritičnost, živěná nedůvěrou k trestnímu zákonu, převzatému ze starého Rakouska.

Leč na krátko, neboť v poslední době opět přituhuje a to patrně vlivem politováníhodného omylu a nedorozumění.

Nelze si vysvětliti nynější přísnou praxi nejvyššího zrušovacího soudu než tím, že následkem osudného omylu hodlá se přísným trestáním homosexuality napravovati tzv. poválečná znemravnělost, ač s ní homosexualita nemá co činiti, neboť jsou původů vrozeného, nemá co činiti s válkou; jako s ní nemá nic společného hluchoněmota, daltónismus a jiné vývojové poruchy.

ráctví paragraf. Vzali mi hodnost, vzali mi všechno — i existenci. Bůh suď, jak osud se mnou ještě naloží. Snad mne z tohoto utrpení vysvobodí, snad klesnu pod tíhou bídy. Nevím. Zatím ještě žiju z dobráčin přátel. Mnozí už přede mnou zavřeli ruku a ti, kteří by rádi pomohli, sami nemají na růžích ustláno. Žebrat neumím. Umřel bych hanbou.“

Oba legionáři ubírali se Fochovou třídou, k náměstí krále Jiřího. Nový kostel vyzváněl právě poledne, když zastavili u jedné z četných laviček poblíže kostela.

„Počkej, zde, já zkusím štěstí. Mám tady nablízku dobrého známého, snad mi vypo- může.“

Za několik minut vrátil se pražský bratr a ukazoval dvacetikorunu:

„Pojď, — mám už taky notný hlad, nakoupíme něco a u mně v bytě to sníme.“

Za nedlouho po tom vystupovali oba staří vojáci po schodech činžáku, obtěžkáni dvěma balíčky.

Máme pokrokový a kulturní stát!

Nemáme ale dosud odstraněn nepokrokový, nespravedlivý a krajně zločinný § 129 tr. z. — Připojte se k našemu zápasu! Tisíce čestných občanů tohoto státu trpí bezprávím, tisíce jich kleslo pod tíhou neblahého řádu a tisíce jich chvěje se o zítřek. Spojme své síly a zvítězíme!

Z přísné nynější praxe uvádím tyto výstražné příklady:

V r. 1922 byl krájským soudem v Plzni pro paragraf 129 trest. zák. osvobozen 43 roky starý státní profesor, a to na základě moderního, věcného a spravedlivého znaleckého posudku. Znalci (Dr. Hagner a Dr. Valeš v Plzni) podali dobrozdání, že obžalovaný je nejen po choromyslné matce těžce duševně zatížen, že však i tělesný jeho habitus je zmeněn, že veškeré nálezy u něho svědčí o vrozené nezavinně psychosexuelní anomálii, která způsobuje u něho v sexuálním směru úplné vyloučení svobody vůle. Dři tom konstatovali v nálezu, že vyšetřovaný je člověk čestný, vysoce inteligentní, povinností svých jako učitel úzkostlivě dbalý, velmi skromný a vede život samotářský, ba podivínský.

Nejvyšší soud však rozsudek změnil a obžalovaného odsoudil k trestu 5 měsíců bezpodmínečně s tím odůvodněním, že prý, homosexuelní sklon je u obžalovaného tak hluboce zakořeněn, že pouhá pohružka trestem neodvrátí ho od páchaní trestních skutků, že jedině výkon trestu může ho polepšit i.

Doněvadž pak správně orientovaní znalci shodě s moderními výzkumy lékařské vědy uznali, že založení je u obžalovaného vroze-

„To je tedy moje residence,“ — pravil pražský bráška, když vešli do jeho skromného příbytku. „Jsem sice za nájem dlužen, ale bytný je dobrák, ví, že bída je zlá...“

Zasedli ke stolu a než rozložili obsah balíčků, zadívali se oba vojáci od Zborova na tři zarámované diplomy nejvyšších československých vyznamenání, zavěšené na stěně.

„Ano...“ pokyvoval venkovský bratr smutně hlavou a četl:

„Tento kříž budiž jemu výrazem vděčnosti národa, který nikdy nezapomene obětí, přinesených za jeho osvobození...“

no, že to je jeho normální přirozenost, nemůže být ani řeči o nějakém polepšení, leč by dotyčný podle znalců „čestný a vysoce inteligentní profesor“ buď se oddal onanii, nebo byl po celý život uzavřen v kriminále a tak se polepšoval.

K takovým absurdním důsledkům vede nesprávný předpoklad zákona a praktického rozhodování. To však není všechno.

Nadarmo podal odsouzený žádost o milost, nadarmo podal mimořádnou stížnost pro zachování zákona, vytýkáje, že rozhodnutí o podmíněném odsouzení mělo být ponecháno první stolici a že tím porušen byl zákon.

Obžalovaný musel trest odpykat, byl suspendován, důsledkem toho zhaven platu a jen proto, aby nezemřel hladu, bylo mu ponecháno výživné několika set Kč měsíčně, při tom pak mu ještě bylo odpočteno toto výživné za dobu, kterou prodléval ve vězení, neboť prý tam požíval státního zaopatření.

V jiné trestní věci krájského soudu v Hradci Králové odsoudil letos soud dva zachovalé živnostníky pro § 129 tr. z. bezpodmínečně na 3 měsíce, nejvyšší soud zamítl zmatečnou stížnost, opíraje se o to, že měl být zkoumán duševní stav obžalovaného a zamítl též odvolání co do bezpodmínečného trestu s tímto odůvodněním: „Vzhledem k vývodům zmatečné stížnosti samé nutno mti za to, že jejich sklon k nepřirozenému ukájení pudu pohlavního jest tak hluboce zakořeněn, že nelze očekávat, že by pouhou výhrůžkou trestu bez skutečného jeho výkonu mohlo polepšení obžalovaných být docíleno“.

Toto rozhodnutí, obsahující téměř doslovně odůvodnění jako rozhodnutí dříve citované, dopouští se stejného omylu o účelu trestu a svědčí o konstantní přísnější nové praxi a reakci k horšímu, nad to pak ještě zneužívá upřímného přiznání se obžalovaných k vrozenému založení k motivaci bezpodmínečného, přísného potrestání, jako okolnosti přitěžující, až se tím obžalovaní hájili za účelem vyvolání znaleckého posudku. Tedy je možno mluvit o zjevném formálním justičním omylu.

Tato praxe nejvyššího soudu, jsouc direktivou — třeba ne závaznou — celé justici, vnáší zmatek i do poslední řady informovaných, liberálně a humánně naladěných soud-

ců a pak opravdu to stále zápolení obhájcovů s předsudkem či neinformovaností, s náladou a dobrou vůlí soudcovou je prací Sysifovou.

Jsou případy, kdy soudce zahajuje líčení pro § 129 tr. z. s nefajeným hnusem a odporem k obžalovanému, mluvě veřejně o pokažení žaludku, kdy rozezleně vytýká obžalovanému, proč toho „svinstva nenechá, když je dost ženských na světě“, a tu po takových zkušenostech jako obhájce u soudních přelíčení mívám vždycky u obžalovaného dojem štvané a lapené zvěře, která je zvolna a s rozmyslem ubíjena v léci.

Doněkud citlivé, humanitě a vyšší spravedlnosti nakloněné svědomí soudcovy ochrání se před případnými výčitkami domněle příhodným refugiem, kterým jest dnes podmíněčné odsouzení a také se dnes po většině případů odsuzuje podmíněčně.

Domysleme však důsledek a shledáme novou absurdnost. Tendenci podmíněného odsouzení je polepšení vinníkovy, docílené hrozbou výkonu trestu. Při činech homosexuálních je však jakékoliv polepšení přímo předem vyloučeno, neboť činy ty jsou výronem přirozeného, vrozeného citění, které se nedá žádnou pohrůzkou utlumit. Touha po sexuálním žití, která je u homosexuálních stejně silná jako u heterosexuálních, jak jsem již shora uvedl, je jen darem přírody a ta nedá se zstrašit strašákem paragrafu.

Pohrůzkou trestu docílí se nejvýše toho, že odsouzený bude opatrnější, že se uchýlí k zatvrzelé lži, přetvářce a lsti, že bude přistě hřešiti tajně.

Zde tedy ušlechtilá a nesporně účelná tendence podmíněného odsouzení úplně selže, mine se účelem a uvede dokonce k opačným účinkům. Vychovává k jinému zlu, ke lži, přetvářce, vzdoru, podporuje tajnou prostituci. Z dobrodiní stává se mimoděk zlořád.

V každém případě vědomí nezaslouženého trestu a nezasloužené hanby vychovává postiženě v zatrpklosti a nenávisti k zákonům, veřejným opatřením. Mohl bych předložit celou řadu zoufalých a vyčítavých dopisů, které jsem od takových odsouzců dostal.

Nejlepší osvěžující prostředek

Všichni do jedné fronty proti paragrafu 129 tr. z. lit. b.)

Vycházíme z přesvědčení, že lidská práva a sebeurčení jednotlivcovy má a musí býti uznáváno; tam kde zákon stává se justičním omylem, musí zvítězit rozum, lidství a spravedlnost!

„HLAS“ vychází čtrnáctidenně, vždy 1. a 15. dne v měsíci. Případně-li na některý z těchto dnů svátek nebo neděle, vyjde o den dříve.

Předplatné je dvojitě:

„A“: na celý rok Kč 48.—, na půl roku Kč 24.—, na čtvrt roku Kč 12.—, a časopis je expedován jako tiskovina pod novinovou páskou.

„B“: na celý rok Kč 84.—, na půl roku Kč 42.—, na čtvrt roku Kč 21.—, a „Hlas“ je adresátům zasílán v uzavřeném obalu jako dopis.

Při objednávkách je nutno sdělit, jaký způsob je žádán. Bez tohoto sdělení bude list zasílán jako tiskovina, tedy způsobem „A“. Kdo si ponechá ukázkové číslo a neoznámí jaký způsob expedice žádá, bude pokládán za odběratele. Zasílání časopisu na značku a restančí, bez oznámení pravé adresy administraci, provádí se jen, když předplatné bylo poukázáno předem.

Objednávky řiďte na adresu: Administrace časopisu „Hlas“, Praha XII, Rumunská 36.

„Aléry“. V době, kdy nevycházel list hájící zájmy sexuální menšiny, pochutnával si náš denní tisk na homosexuálních aférách, jen což. Slova: „rozrušená veřejnost“, „orgie“, „zvrhlost“ atd. jen litala. Údiv nad tím, že do aléry byli zatáženi lidé z nejlepších kruhů, točil každou řádkou. Nu ovšem: hladovým jen tučné sousto!

Z hochy děvče. Kromě případu naší Zdeňky Koubové, dnes Zdeňky Koubka, vyskytla se celá řada těchto přeměn. Všechny tisk zaznamenal lysickou změnu 10letého anglického chlapce, který pozvolna se měnil v děvče. Tato změna byla pozorována slavnými specialisty, avšak vysvětlení dosud nepodali.

Z děvčátka se stal chlapec. V Aradu jeden okresní lékař oznámil, že před půl druhým rokem asistoval při porodu děvčátka, kterému bylo při křtu dáno jméno Anna. Po půldruhém roce se však z děvčátka stal chlapec. Má býti znovu proveden křest. Rodiče si přeji, aby bylo chlapeci dáno jméno Ondřej.

Z hochy děvče a pak zase chlapec. Podivný případ dvoji proměny v patnácti letech v Sarajevě. V Sarajevu měl pozoruhodnější případ. Ženě Mustafa Popoviče se narodilo roku 1921 dítě, jemuž dali jméno Enver. Během doby však se chlapec začal měnit v děvče a tak v sedmi letech dostala jméno Almasa. Chodila do dívčí školy. Ve dvanácti letech se však začala znovu měnit. Almasa nosila dál ženské šaty, a lékaři ji pravidelně pozorovali jako velmi zajímavý případ. Nakonec rozhodli, že je vlastně chlapcem a že se má vrátit k svému chlapeckému jménu Enver, jak je zapsána v matrice. Tak tedy Enver zamířil od lékařů přímo k holiči a dal si přistříhnout chlapecký účes. Novináři protáhli, že je rád, že je zase chlapcem, že už měl toho ženského trápení dost. Ale fotografovat se nedal.

Koubek č. 2. Do Berlína, první zastávky dlouhé a šťastné svatební cesty, přijela nevšední dvojice mladých novomanželů. O muži psalo se před časem tak jako o Koubovi mnoho ve světovém tisku: je to bývalý světový přeborník ve vrhu kouli. Marie Luisa Westonová, která se po zdařilé operaci přeměnila v muže. Ta metamorfosa připravila sice světovou mistrni a její primát a titul, ale v odměnu za to dala jí oddanou, milující družku na životní poutí. Žena, v muže proměněná, oženila se s dvacetiletou bezkou černovláskou, nejlepší svou přítelkyní z dětství, k níž vždy byla neznámým dílem.

Stát bez mužů. Dvě stě žen z amerického San Francisca se vypravily na ostrov Panama v jihomořském Havajském souostroví, aby tam založily stát žen. Jsou to ženy různého věku i postavení, ale všechny chtějí dokázat, že dovedou žít bez mužů. Společně opatřily kapitál na koupi ostrova a jeho zařízení. Ostrov Panama vyniká opravdu rajským podnebím a přírodním bohatstvím, takže se tam dá žít skoro bez práce. Cesta na ostrov minula klidně a nová republika je už založena. Dala jí jméno Amazona. S počátku se chopila diktatury třicetiletá Lianor Evansová. Tři ženy si vybrala k spolutváře. Pod jejich velením vymýšlely ženy kus lesa, postavily lehké skládací domky z přivezeného materiálu, zřídily pole a provedly první polní práce. U rybnaté laguny ostrova už stojí pěkně městeček z budoucí hlavního města státu. Hlavním zákonem republiky Amazona je, že na ostrov nesmí vstoupit žádný muž. Aby stát nevyhynul, budou postupně přijímány nové členky, jež se dobrovolně podrobí žití tolika mezi ženami.

Homosexualita očima policisty. Casopis „Československý detektiv“ všimá si velmi často homosexuálních lidí. Obv. insp. v. Bláha napsal delší časovou úvahu, kterou nemůžeme přehlednout. Vrátime se k ní obšírněji v příštím čísle. Dnes jenom našim čtenářům povíme, co asi nevěděli: že totiž homosexualita

do svěřové války byla rozšířena jen mezi šlechtou a vyššími společenskými kruhy.

Zemřel soudce Oscara Wildea. V Londýně zemřel ve věku 83 let srdeční mrtvicí známý anglický soudce Horace Edmund Avory, který měl pověst nejpřísnějšího britského soudce, držitele rekordu pokud jde o rozsudky smrti. Mr. H. E. Avory byl nalezen mrtvý v koupelně svého klubu, v němž trávil všechny volné dny svého mládežnického života. Tento starý soudce byl nejpobulárnější postavou soudního života londýnského. Nejslavnější procesy prošly jeho rukama. Připomínáme pouze všeobecně známý proces proti básníku Oscaru Wildeovi. Soudce Avory vynesl nejvíce rozsudků smrti ze všech anglických soudců. Lid mu říkal „soudce, který věší“.

Také „sousto“. „Expres“ před nedávnem přinesl po dvakrát neslanou reportáž o jakémsi baronovi — v uvězněných baronce. Hez je někdy na místě i v tisku, ale že tomuto nepodařenému povídání dali v „Expresu“ tolik místa, obdivoval kde kdo. Jen okurková sezona byla tomu na omluvu.

Žena a sportovec. Ve dnech Olympiady v Berlíně vyskytl se v tamních novinách jedinečný inserát: „Rád bych vyměnil přítelkyni (sportovní kamarádku) za vstupenku na olympijské hry.“ — Bylo by zajímavé zvědět, mnoho-li tento „zručec“ dostal nabídek.

Děkan ve spárech vyděračů. Nejen v Praze, Brně, Plzni, Bratislavě atd., ale i v malých městech, dokonce i na vesnicích vyskytují se darebáci, kteří chtějí přilít lehe k penězům. Ve Vejpřech byli zatčeni dva zlodějíci, snažící se vydírat na tamním děkanovi K. P. Děkan dostával v poslední době výhrůžné dopisy. Pisatel brozil skandálem, nedostane-li 1000 Kč. Děkan se ale nezalekl a šel na četnickou stanici. Podle návrhu četnictva vyhověl přání vyděračů a odeslal na poštu dopis pod patřičnou šifrou. Druhý den přišli si dopis vyzvednout dva chlapečkové. Sotva mohli po dopisu vztáhnout ruku, přistoupil četník a a oba chlapece zadržel. Budou se zodpovídat před soudem mládežtých.

„Jste homosexuální, zaplaťte nebo...!“ Drzost nízkých individualit nezná mezí. Ve minulých číslech došlo k zatčení pětičlenné party, jež v Praze vytvořila vyděračskou společnost. Nejstarší z nich, 43letý Ant. Lippert mající za sebou už 20 roků tčžského žaláře, zorganizoval falešné policejní komunisty. Lippert představoval se jako dr. Borkovec z pražského polic. ředitelství, ostatní jako detektivové. Samosebou, že se nejdříve vrhli na vydírání homosexuálů. Kolik jich měli ve „vyšetřování“ s napřaženou pravici a se slovy „dejte“, nedá se zjistit, jelikož poškozování raději dnij vyděrači poslední kabát, než by se udáním individua vystavili nebezpečí podezření. Jen § 129 umožňující darebákům páchnání vyděračských zločinů.

Do boje proti darebákům. Prostitution, náchylní k vydírání, taktickým způsobem vyhledávají si oběť. Budte opatrní. Přesto však může se mnohemu přiblížit, že padne do spárů těchto besůl mezi lidmi. V takovém případě ohavy stranou! Přijďte nejkratší cestou do redakce Hlasu; postaráme se o to, abychom darebáka učinili neškodným.

Prosíme čtenáře, aby nám sdělili své názory o našem listě a o všem, co je s naším programem v souvislosti. Každý názor a upřímný projev je vítán. Jen tak lze dostat reformu smýšlení do širší veřejnosti, bude-li podepřena poznatky a zkušenostmi nejširšího kruhu těch, kteří na ní mají zájem. — Zašlete své dopisy na adresu: Redakce časopisu „Hlas“, Praha XII., Rumunská 36. — Redakce pro Slovensko: Imrich Matyáš, Bratislava, Hontianská č. 10.

Praha, 1. X. 1936.

Ofiskování inzerce, jakož i sdělení do „Malého oznamovatele“ provádí se na zvláštní příloze. Zde budou ofiskovány také zprávy, týkající se výhradně našich vnitřních záležitostí. Tyto přílohy nebudou zařazeny do čísel, zasilaných úřadům (soudy, policie, ministerstva, redakce atd.).

MALÝ OZNAMOVATEL

Cena inzerce: Každé slovo 1 Kč, tučně 2 Kč. Inzerent, hledající zaměstnání, platí poloviční sazbu. Částku za insert nutno zaslati předem (možno též ve známkách), jakož i 3 Kč na odeslání došlých dopisů. Administrace si vyhrazuje právo změnit závadná slova v inserátu. Nabídky opatřte plnou značkou i číslem příslušného inserátu.

Menší byt (kuchyň, pokoj) hledám uvnitř Prahy. Zn. „Byt 1“.

18letý blondýn prosí o zaměstnání. Nejráději do kancel. Zn. „Vděk 2“.

Koupím román „Horu světla“ za antikvární cenu. Zn. „Zachovalý 6“.

Do hor hledám naši veselou partu. Každý za své. Zn. „Neděle 3“.

Ami hledá Amise. Zn. „Zlatá Draha 5“.

Pokoj se zvlášť vhodem z chodby, třeba bez nábytku hledám. Znač. „Nerušeň 4“.

Znovu do boje!

Brzo po zániku „Nového Hlasu“ byl jsem některými přáteli z našich řad požádán, abych uvedl v život starý „Hlas“, který svou průbojností vykonal velký kus práce ve směru informování, přesvědčování a bojování na poli práva a svobody.

Nehodlal jsem po smutných zkušenostech — chopiti se poznovu redigování „Hlasu“; avšak dnes, na naléhavé přání většiny našich, kdy opět vystupují naši nepřátelé, skrývající se v masce cudnosti a morálky, kdy denní tisk znovu sensačně a nesprávně referuje o každém našem případě, rozhodl jsem se uvést starý a všemi oblíbený časopis „Hlas“ v život. — Tim spíše, že právě dnes, kdy 120 let starý § 129 tr. z. má se konečně dočkat řešení a úpravy. Je jisto, že někteří zákonodárci se snaží ponechatí trestnost homosexuality. Ti potom, kteří hodlají trestnost zrušit, čekají na naši morální pomoc. Tu jim dáme, když veřejně budeme hájit naši svatou věc. Tisk jest jediný k tomu určen. Tisk může naše zastánce plně podpořit a splnit tak náš dávný sen.

V našem táboře — zvláště v Praze — kolovalo mnoho roztočivých pověstí o mé osobě. Nechci je opakovati. Zájem celku a zájem o náš spravedlivý zápas byl a je mi nade vše. Věděl jsem, že přijde doba vzájemného dorozumění, že každá nedůvěra a protivenství musí padnout, neboť nakonec vždycky pravda vítězí!

Již v r. 1931 v jednom čísle Hlasu bylo uvedeno, že je třeba upřímně posuzovati, správně měřiti a neházeti hned každého přes palubu.

Cím větší a upřímnější porozumění bude mezi námi pro společnou věc, tím úspěšněji půjdeme vpřed. Před nedávnem jsem četl krásná slova Z. Štěpánka: „Kamarádství je důvěra člověka k člověku. Bez důvěry jednoho k druhému není možno žít ani na vojně ani v občanském životě.“ Proto přistupme po určitém časovém odstupu opět k sobě a podejme si ruce k společnému kamarádstvemu cíli. Odhoďme lhostejnost a sáhneme po soudružnosti. Budeme-li takto všichni semknuti kolem „Hlasu“, brzo zvítězíme!

Vojta Černý.

Vybudujme spojovací službu venkova s Prahou.

Prosíme venkovské příznivce, aby bedlivě sledovali krajinový tisk a posílali nám výstřižky, pokud zprávy týkají se našeho časopisu a všech otázek našemu programu blízkých. Referujte nám rovněž o všech událostech, jež plynou našimi zájmy. Získávejte odběratele Hlasu a pošlete nám adresy Vašich známých. Vybudujte spojovací službu, která posílí naši práci. Jen stálý zájem přinese úspěch.

Imrichu Matyášovi v Bratislavě.

Vzhledem na Tvou vzácnou činnost, kterou jsi na poli charitativy a humanity prokázal a vzhledem k tomu že jsi jedním z hýbných spolupracovníků zesnulého profesora M. Hirschfelda, i jako člena Světové ligy pro sexuální reformu, dovoluji si Tě uctivě požádati o převzetí vedení redakce slovenské části Hlasu. Vím, že Tvoje nehynoucí pochopení pro spravedlivý boj tisíců utiskovaných umožní nám vybudovati také síť dopisovatelů ze Slovenska. Věřím v Tvoji ochotu, děkuji předem, jsem s přáním mnoha zdaru

Vojta Černý.

Přátelé ze Slovenska pak prosím, aby veškeré dotazy, jakož i rukopisy, novin, výstřižky atd., zaslali na adresu Imrich Matyáš, Bratislava, Hontianské 10. Toliko záležitosti, týkající se administrace Hlasu vyřizují se přímo v Praze.

Při dotazech přiložte známky na odpověď.

Ve všech právních záležitostech

obruťte se s úplnou důvěrou:

v Praze: JUDr. František Ceřovský, Praha X., Královská 25.

v Brně: JUDr. Karel Fein, Masarykova ř.

v Bratislavě: JUDr. Miloš Bugár, Dlhá ulice.

v Olomouci: JUDr. Řehulka, Mořické nám.

Prosíme o laskavé použití přiložených složenek k poukázání předplatného.

Výši a druh předplatného najdete na stránce II.